МОМИЧЕТО С БЕНКАТА

Коридор на училищна сграда.
Вероятно е ден; със сигурност е тихо.
Като че ли няма никого.
Вратите на класните стаи са затворени,
през прозорците на коридора влиза светлина,
която не е непременно слънчева.
Една от вратите се отваря. Излиза момиче в булчинска рокля.
Момичето тръгва да върви по коридора – меко, като на забавен кадър, а всъщност тича.
Вероятно е на 16 години, вероятно е 100 килограма.
Колко е странно, че вървежът й
и движенията на голите й ръце
толкова приличат на танц,
на разплакан акордеон.
Тя минава през двора на училището, а там няма никого.
Стъпките й се чуват, но няма нищо друго, което да се чува.
Вятърът развява косите на дебелото момиче,
подмята полите на булчинската й рокля,
но листата на зелените дърветата в училищния двор не помръдват.
По училищния двор има нападали есенни листа,
но и те не помръдват.
Момичето има много чаровна бенка на лявата буза.

Момичето застава в едно пространство, което не е ясно какво е.
Не е ясно какво е, защото тя има толкова интересни черти на лицето,
че нищо друго не може да привлече вниманието.
Тя вероятно чака автобус –
държи се като човек на автобусна спирка.

Гледа колите, които профучават край нея.
Макар че край нея не профучават коли.
Гледа номерата на рейсовете, които спират на спирката.
Макар че никакви рейсове не спират на спирката.
Гледа си часовника и потропва с краче.
Макар часовникът й да няма стрелки.

Някъде по средата на полето има един стълб,
висок до небето.
Много високо на него има табелка,
която никой не може да разчете.

Момичето ще продължи да чака.
Вижда се, че има много чаровна бенка на дясната буза.

manuiloff.com © Александър Мануилов, 2005 г.; за лично ползване ©Alexander Manuiloff, 2005; not for commercial use